

V R T E C.



Časopis s podobami za slovensko mladino s prilogo „Angelček“.

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 1. januarja 1913.

Leto 43.

Slovo starega leta „1912“.

Staro leto se poslavlja:
„Zdaj za vselej grem od vas,
vse na zemlji se obnavlja,
času se umika čas.

Puščam svoje vam spomine —
kar pač svet človeku dá.
Čine moje zgodovine
pa le božji Duh pozná.

Večni Bog pa vse zapiše,
vse, kar seje duh, srcé.
Človek lastno sodbo riše —
slaba dela ga skrbé.“

Ti očitaš, prošlo leto,
rahlo dramiš mojo vest,
ur neplodnih je nešteto,
ker sem bil Božu nezvest.

„Leta vsa tožila bodo
pri Sodniku te nekoč:
„Čas je tratil — v svojo škodo:
dan minul je, zdaj je noč!“

Ostre ve ste, leta, priče;
srce zove vas nazaj,
a zaman mi duša kliče —
tožen sem in vem, zakaj.

Leto staro pa mi dalo
tak sočutno je rokó:
„Ker srce se je kesalo,
naj pozabljeno vse bo!“

O. E. B.

